

תורה אור

קא:

בשלמא דרבי נחמיה היינו דבתיב הן היום הקריבו. כלומר קרבן זה לחובת היום קרב וקדשי דורות הוא ואכלתי חטאת היום נחמיה לא יח שמעת אלא בשל שעה אלא לרבנן דאמרי שמא לא שמעת אלא כלילה קאמר ליה מאי ע היא דקאמר ליה

הן היום הקריבו הכי קאמר ליה אמרת לי דילמא באנינות אקרינתיא וכי הן בניי הדיוטות היום הקריבו

שום קרבן אני הקרנתי אותם זו היא גירסת הקונט' ופירושו והשמא לפי זה למי"ד מפני אנינות נשרפה הו הן היום בניחומא ולמי"ד מפני טומאה

הוי נחמיה וקסה דלעיל דביס פ"צ דף טז. משמע איפכא ונראה דגרסינן נמי דהך פירכא נחמייתא בשלמא לרבנן היינו דכתיב הן היום כמו נקמייתא ונחמייהו פריך לר' נחמיה מדכתיב היום כדמפרש בקונט' נקמייתא ומשני הכי קאמר וכי הן הן

הקריבו אני הקרנתי כל הקרננות שקרבנו היום: **ההוא** בברכה הוא דבתיב. שזכרו הקצ"ה שהיה כהן ומיד היה יכול להיות כהן אלא שמתילה נצרך להלבישו ולמושמו ולחנכו נחציתין כדן הדיוטות המתחנכים נחציתין כדאמרין בסוף התכלת

מנחות דף נא: אכל שמה לא נתנו לו כל ישראל בצומה שעה מפני שהרג נשיא שצט עד ששם שלום בין השצטים צימי יהושע ולא נתנו לו והלבישוהו [ומשחיהו] ומתכווה נחציתין: י ואידך נמי הכתיב

וישמע פנחס הכהן ההוא אייחם ודעו אחריו. פ' מימי משה נתכהן וכשם שלום נתייחס ליה קרא כהן ולייחס זרעו צמעות כהונה להיותם כהנים גדולים שכן מזינו דדברי הימים א' ה' שלא היו כהנים גדולים אלא מפנחס ובספרי מפיק ליה מאת צרימי שלום שעמדו ממנו שמונים ל

כהנים ציית ראשון ושלש מאות צצית שני וכולם ממנו בספרי ו: ואלכן הוא: **ששם שלום בין השצטים.** צימי יהושע שצט צני גד וצני ראובן שצנו את המוצנ בעצר

משנה דטריד בשכינה ואם איתא לימא והלא משה רבינו היה עמוהן דילמא שאני ל לחם אלהיו מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל אם נאמרו קדשי קדשים למה נאמר ו קדשים קלים ואם נאמרו קדשים קלים למה נאמר קדשי קדשים אילו לא נאמר קדשים קלים הייתי אומר קדשי קדשים הוא דאוכל שהרי הותרו לזר ולחן י קדשים קלים לא יאכל ואילו לא נאמרו קדשי קדשים הייתי אומר בקדשים קלים יהא אוכל שהן קלים בקדשי קדשים לא יהא אוכל לכך נאמרו קדשי קדשים ולכך נאמר י קדשים קלים קתני מיהא שהרי הותרו לזר ולחן י לאו משה אמר רב ששת לא בבמה לזר יד ובדברי ע האומר יש מנחה בבמה מיתיבי מרים מי הסגירה א"ת משה הסגירה משה זר הוא

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

טומאה באונם. שרצו להשהותה עד הלילה ולאכולן כולן יחד ונטמאת באונם: **בשלמא לרבנן.** דאמרי אחד קדשי שעה ואחד קדשי דורות לילה הותר להן ולא יום עד י הלילה היו רוצין להשהותה היינו דכתיב ואכלתי חטאת היום אני אוןן ואוכל היום חטאת שמה לא שמעת אלא כלילה: **אלא לרבי**

נחמיה. דאמר מה שהותר להם הותר אפי' ציוס כגון קדשי שעה ומה שנאסר נאסר אף כלילה: **מאי ואכלתי חטאת היום.** כלילה נמי קדשי דורות הוו אסירי דהאמר מפני אנינות נשרפה ולא הממינו עד הערב ויאכלוהו אלמא קסבר אנינות לילה דאורייתא והכי אמר לקמן: **מאי היום מוצנ היום.** כלומר קדשי דורות שהן מוצנ היום של ר"ח אתה אומר לי לאכול אונן והיינו חטאת היום חטאת הקדוש ליום: **בשלמא לרבי נחמיה** היינו דכתיב הן היום הקריבו. כלומר קרבן זה לחובת היום קרב וקדשי דורות הוא י ואני אוכלן אונן נחמיה שמא לא שמעת אלא בשל שעה: **אלא לרבנן.** דאמרי שמא לא שמעת אלא כלילה קאמר ליה מאי ע היא דקאמר ליה הן היום הקריבו: **הכי קאמר ליה.** אמרת י דילמא באנינות אקרינתיא וכי הן בניי הדיוטות י היום הקריבו שום קרבן אני הקרנתי את הכל: **שעיר נחשון.** שאותו היום היה ראשון להקרבנ נשיאים דמניא צמד עולם פ"ו צכ"ג צאדר התחילו המלואים וכל צבעת הימים היה משה מעמיד המשכן ומקריב את קרבנותיו כלל בקר ובקר ופרקו י ובשמיני העמידו ולא פירקו והוא ראש חדש ניסן ט ואותו היום נטל עשר עטרות וכו': **חטאת שמיני.** שבה חובה לשעה דכתיב ו ויקרא ט קחו שעיר עזים לחטאת: **שתי דרישות.** דרישה לנשרפות ב דרישה למונחות למה מונחות להמתין לערב ולא נאכלו ציוס: **ואינו יודע איזו היא.** תנא דמחמייתא הוא דקמחדר למילתיה: **הוי אומר זה שעיר ר"ח.** שמכפר על טומאת מקדש וקדשיו כדאמר בשבועות דף ג.: **שפיר קא"ל** לעיל קאי דאמרן לר' נחמיה היה לכן לשלשתן ששרפו: **קסבר** א לילה דאורייתא.

ומהכא נ"ל א דמותקראנה אותי כאלה יליף מפני אנינות נשרפה ומדלא אכלוהו בערב נפקא ליה אנינות לילה דאורייתא ור' יהודה לדורות אית ליה אנינות לילה דאורייתא אכל לאותו היום הותרה דדריש היום אני היום אקור ולילה מותר כו': **דביס כהונם עולם.** תחת אשר קנא. אלמא מנאן הירדן וצקשו שאר שצטים לעלות עליהם לצבא ושלחו את פנחס לדבר עמהם: **וישמע פינחס הכהן.** כלל מקום אתה מואל פינחס בן אלעזר בן אהרן ב הכהן אין כהונה כחובה אלא באלעזר וכהן כחובה בפנחס ב: **ההוא.** קרא התם בצרכה כתיב שצרו שלא תפסוק כהונה מוורעו אבל עדיין לא נתכהן: **לייחס זרעו אחריו.** בן ייחמי משה נתכהן וכשם שלום נתייחס ליקרא כהן ולייחס זרעו צמעות כהונה להיותם כהנים גדולים שלא הי' כהנים גדולים אלא מפנחס ו: **למשה היה למנה.** לשון חלוקה ככהנים ב: **טריד בשכינה.** ולא היה עסוק ב צאכילת קדשים שהדבור טורדו להיות תמיד צהר מצקר ועד ערב: **בששכמה ענה.** להר צימי מתן תורה כשהיה עולה ויורד לקדש את העם ולהשיב את דברי העם אל ה' צפרק רבי עקיבא צמסכת שבת דף פ. אלמא טרוד היה: **לחם אלהיו וגו'.** בצעל מוס כתיב להמירו בקדשים: **שהיו וסופו לזר ולחן** ב. קא ס"ד הותר ב לזר במשה קאמר שאכל חזה ושוק ב של איל המילואים וקדשי קדשים היה דכתיב ציה ו ויקרא ח צצלו את הצשר פתח אהל מועד ושם תאכלו אותו ולא נאכל אלא ליום ולילה דכתיב שס י ואם יותר ב וגו': **נקדשים קלים.** צמזה ושוק של שלמי יחיד לא יחלוק עם אחיו שלא מזינו זר ופסול חולק בהן: **לאו משה.** דהא א לאו זר אוכל בקדשים אלא צמילואים: **לא צממה קאמר.** דהותרו לזר וכדברי האומר צפרק אחרון דף קיג. יש מנחה צממה קטנה ומנחה קדשי קדשים היא ואוכלין שרייה זרים ב שהיו עובדים צממה קטנה שהזר עובד שם כדאמר צפרק בתרא דף קיג. אבל קדשים קלים לא יאכל צמזה ושוק של כהנים שהרי לא הותרו לזר דלא אשכחן זר חולק צמורם משלמי יחיד דאילו צמקדש נאכל לכהנים ובצמה קטנה לא היה חזה ושוק ב כדמניא צפרק בתרא דף קכג. חזה ושוק צממה גדולה ואין חזה ושוק צממה קטנה. והאי דבעי למיינקט כדברי האומר יש מנחה צממה דאי אין מנחה צממה אין כך עוד קדשי קדשים נאכלין צממה דאילו חטאת ואשם צממה לא קרבי דמתן מגילה דף ט. כל שאין יערד ויערב אין קרב צממה אין י כך נזר ונדעה צקדשי קדשים אלא עולה ומנחה:

ואין

מסורת הש"ס

א ת"כ שמיני פ"ב ה"ב, ג ת"כ שם, ירושי' שבועות פ"ד ה"א, א נט"ל ק: ירושי' פסחים פ"ז ה"ט, ד ירושי' שם, זחר במדבר ירד., ט ירושי' יומא פ"א ה"א, ו שנת פו., ז ת"כ אמור פ"ג ה"ח, ח לקמן קיג., ט שבת פו., י ע' תר"ד י"א, י ע' זה צאורך כמו יומא ט. ד"ה ולחן, ל ע'י מוס' יומא ט. ד"ה ולא וכו' שהעתיקו בשם ספרי נוסחא אחרת.

הגהות הב"ח

א גמ' שער זה שיעיר של נחשון החטאת זו חטאת יום שמיני דכש משה זה שיעיר של יום: ב רש"י ד"ה אלא וכו' מפני האי דקאמר: ג ר"ה קסבר אנינות לילה: ד ר"ה שהיו וכו' דמניח והנותר וגו': ה תוס' ד"ה בשלמא וכו' מפני האי דקאמר:

שינויי נוסחאות

א אלא אמר שמעתי כ"ייט.: ב הן היום הקריבו כ"ייט.: וביב"ל הן היום הן הקריבו: ג היה להם לשלשתן ש"ייט.: ד שמיני של מילואים. דרש ר' ששון בר' כ"ייט.: ה צכתי"י זה שעיר דאז היה רבי שנטשא את עון העדה: ו ל"ל להם ש"ייט.: ז לא כהא דא"ר אילעי דא"ר אילעי אמר רבי חנינא כו' ש"ייט.: וכענין בביש: ח אחריו הוא דאמא ש"ייט.: ט גדול היה והולק כל"ל. ומיבת היה להלן נמחק ש"ייט.: י ל"ל נאמרו. וכן לטלן ש"ייט.: יא ע"י אות כו: יב נאמרו כ"ייט.: יג ולחן מאי זר לא כל"ל ש"ייט.: יד מיבת לזר נמחק ש"ייט.: טו ל"ל ועד ש"ייט.: טז הוא ואכלתי חטאת היום בתמיה כלומר ואני אוכלן אונן לא שמעת וכו' ש"ייט.: יז ויחית שמה ליתא בכל מתיי' ודפו"י: יח דאמרת לי דירמא כ"ייט.: יח שהם הדירות כל"ל ש"ייט.: יט ל"ל ומקריב ש"ייט.: כ לנשרפות למה נשרפה דרישה כו' כל"ל ש"ייט.: כא ר"ח נפקא ליה. וכו"ה צכתי"י ודפו"י: כב צכ"י"פ ליתא מיבות בן אהרן. ומוס: כג בפנחס והאי קרא התם בותב כל"ל ונ"ל התם צכרשה דשיקת שלום. והס"ד ומה"ד בברכה כתיב ש"ייט.: כד בן מיבות המונגרות ליתא צכתי"י וד"ו וחסם מיבות לייחס זרעו אחריו. שייכות לציור הקדוש. כתי' צטעות. והטועם שלפנינו הצילוחים הכ"ש וכי"צ וג' מספר יסן וכו"ה דרש"י צעין יעקב ר' ח"א מהסכ"ח. וכן מועפת בגליון השמכ"י אלא שהועבר עליו קולמוס: כה צ"מ הגיה כדכתיב: כו צכ"י"פ עוסק: כז צכ"י"י ולביתן: כח הותרו כ"ייט.: כח ל' דא לא אשכחן זר וכו' דמיתת ושוק ט"ס הוא, דשוק של איל המילואים נקטר על המוצנ כדכתיב בקדש ש"ייט.: כ צכתי"י נוסף במשבר י צכתי"י ע"י שמות טו לז וסם מפורש ע"ד בוקר. כיט"ש קדש דירקא ח לז שהביא ייט.: לא דהא לא אשכחן זר אוכל בקדשי קדשים אלא במילואים כ"ייט.: לב הוררם ש"ייט.: לג ושוק נהגה כדתינא ש"ייט.: לד ואין כ"ייט.: לה ל"ל שמה לא ג'ייט.: ועי' לעיל אות טז: לו הן היום ובת"י ורסם שמונה עשר כהנים בבית ראשון ושמונים בבית שני, ועי' מוס' יומא ט ע"א ד"ה ולא צאורך:

עין משפט נר מצוה

לג א מיי פרק י מהלכות מע"ק הלכה כא:
לך ב מיי שם הלכה כב:
לח ג מיי פ"ג מהלכות ק"ש הלכה ד טושי"ע א"ח סימן פה סעיף ג:

תורה אור **השלם**

1. המקריב את דם השלמים ואת החלב מבני אהרן לו תזריח שוק ה'מזין לקטור:

ויקרא ז, לג
2. וכל מנחה אשר תאפה בתנור וכל געשה בפרחשת ועל מחבת לבחן המקריב אותה לו תזריח: ויקרא ז, ט
3. הבחן מחטאת אותה יאכלנה במקום קדש תאכל בחצר אהל מועד:

ויקרא ז, יט
4. המקריב מפניו אחד מפל קרבן תרומה ליהודה לבחן הזרק את דם השלמים לו יהיה: ויקרא ז, יד
5. אף בכור שור או בכור כשב או בכור עז לא תפדה קדש הם את דמם תזרק על המזבח ואת חלבם תקטיר אשה לרצח גירח ליהודה ובשרם יזריח לך בחוזה התנופה ובשוק ה'מזין לך יהיה:

במדבר יח, יז-יח

מוסף רש"י

בכל מקום מותר להרהר. בדברי תורה (שבת טז:) לאונסו שאני. פעמים שהוא טורד ומעטין בשמחתה לפני כניסתו לבית הכסף וע"כ היא שגורה בפיו ולנו ומעטין בה בבית הכסף (עפ"י קידושין לג.):

קב:

¹⁾ **בעל מוס עובר מנין ת"צ** ב"ל זכר. מימה דלמא אינטריך לצעל מוס מעיקרו חד לאכילה וחד לחלוקה דאי ממד ה"ל דוקא אכילה ולא חלוקה כמו קטן דאוכל ואינו חולק וי"ל כיון דאשכחן מס ונעשה צעל מוס דאין חילוק בין אכילה לחלוקה דבסתמא הו"ה לה צעל מוס מעיקרו ¹⁾ וא"ת דהכא מיימרי ליה

הנך תלתא כל זכר דכתיבי צמנחה

וחטאת ואשם משמע דילפי מהדדי וגזי טבול יוס דיינא דר"א צר' שמעון מזריח תלת קראי למנחת ישראל וחטאת ומוה ושוק:
הרי טמא בקרבנות

ציבור דראוי לעבודה ואינו חולק.

מימה דפריך מטמא בקרבנות ציבור שהיא צעיל לעיל והוה מני למיפרך מכהן גדול און וראוי לו לעבודה דאינו חולק דפשיטא לן לעיל גריש פירקין (נע). דמתייל דהדיא:
מה אם דחיתני מחטאת שבן הורע בחי אצל נשיי ועבדיי. מימה אמאי לא קאמר דקאמר לעיל ומה אם דחיתני מחטאת שכשם שיפה כחי כך יפה כחך תדימי מחזה ושוק שכשם שהורע כחי כך הורע כחך:
פריך רב אחאי.

גריס כמוצות (דף ג:) פשיט רב אחאי ומתוך כך היה אומר רבינו שמואל דהוא רב אחאי שעשה השאלמות שהיה מוצנן סבוראי דנתר רבינא ורב אשי דהוסיף להו הוראה וכתנז אחרי כן דבריו צפוק ס"ל הש"ס ומיהו דההיא דכמוצות אשנת רב אשי דמריי צמריה :^[1]

דנתה ²⁾ **בא** ³⁾ **ח** **טבול** יום ואמר תן לי ממנחה ⁴⁾ ואוכל אמר ⁵⁾ לו ומה אם במקום שיפה כחך בחטאתך דחיתוך מחטאת ישראל מקום שהורע כחך במנחתך אינו דין שאדיחך ממנחת ישראל ⁶⁾ ומה אם דחיתני מחטאת ישראל שכשם שיפה כחי כך יפה כחך תדחיני ממנחה ⁷⁾ שכשם שהורע כחי כך הורע כחך ⁸⁾ הרי הוא אומר ⁹⁾ לבחן המקריב אותה לו תחיה בא הקרב ואכול ¹⁰⁾ תן לי מחטאת ישראל ואוכל א"ל ומה במקום שהורע כחי במנחתך דחיתוך ממנחת ישראל מקום שיפה כחי בחטאתי אינו דין שאדיחך מחטאת ישראל א"ל ומה אם שדחיתני ¹¹⁾ ממנחת ישראל שכשם שהורע כחך כך הורע כחי תדחיני מחטאת ישראל שכשם שיפה כחך כך יפה כחי ¹²⁾ הרי הוא אומר ¹³⁾ הכהן המחטא אותה יאכלנה בא חטא ¹⁴⁾ ואכול אמר ליה תן לי מחזה ושוק ואוכל אמר ליה ומה במקום שיפה כחך בחטאתך דחיתוך [מחטאת ישראל] (מחזה ושוק) מקום שהורע כחך בשלמים שאין לך בהן אלא חזה ושוק אינו דין שאדיחך ¹⁵⁾ מה אם דחיתני מחטאת ¹⁶⁾ שכן הורע כחי אצל נשיי ועבדיי תדחיני מחזה ושוק שכן יפה כחי אצל נשיי ועבדיי ¹⁷⁾ הרי הוא אומר ¹⁸⁾ לבחן הזורק את דם השלמים לו יהיה בא זרוק ואכול יצא טבול יום קוליו וחמוריו על ראשו אונן מימינו מחוסר כפרה משמאלו ¹⁹⁾ פריך רב אחאי לימא ליה תן לי מבכור ואוכל משום דא"ל ומה במקום שהורע כחי בחטאת ²⁰⁾ אצל נשיי ועבדיי דחיתוך מחטאת ישראל מקום שיפה כחי בבכור דכוליה דילי היא ²¹⁾ אינו דין שאדחך ממנו ומה אם דחיתני מחטאת שכשם שהורע כחך כך הורע כחי תדיחני מבכור שכשם שיפה כחך כך יפה כחי הרי הוא אומר ²²⁾ את דמם תזרוק על המזבח ואת חלבם תקטיר ובשרם יהיה לך בא זרוק ואכול ואידך פריך ²³⁾ מי כתיב ובשרם ²⁴⁾ לבחן הזורק ובשרם יהיה לך כתיב אפי' לבחן אחר והיכי עביד הכי והאמר ²⁵⁾ רבה ברברחנה א"ר יוחנן:בכל מקום מותר להרהר חוץ ממרחץ ומבית הכסא לאונסו שאני:

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

אימא כי טמא ב' כו': [פרין] **טמא בקרבנות ציבור**. אמרן לעיל גריש פירקין [דף קטז]. דאין חולק: קטן אינו חולק דכתיב איש כאחיו ודרשינן ליה צמנחות (דף עג.) וצקדושין (דף נג.) איש חולק אפילו צעל מוס ואין קטן חולק אפילו מס: **הא לא קטני**. באהא ראו

לאכילה חולק דדייקת לא קטני ב' דתיקשי לך קטן לא ב' מדוק מיניה הכי דהיא גופה אינטריך לאשמועינן דכל שאינו ראוי אינו חולק ולאו דיוקא ב' מני: **דאמרין מעיקרא**. ראו לעבודה: **הא לא קטני**. הא

ראוי לעבודה חולק דקא דייקת וקשיא לך עלה טמא בקרבנות ציבור לא קטני לה ממתינין ואת לא תימי מדיוקא דלאשמועינן היא גופה אמאי ממני' ולאו לדיוקא דילה: **דאפילו הקטר חלזים נמי צעי**. שהא ראו להקטיר ות"ק סבר לו מהיה שוק המזין למנה אהמקריב דס"ל השלמים קאי דאשכחן קרא אחרינא לכהן הזורק את דם השלמים לו יהיה (ויקרא ו) ולא כתיב מקטיר ב' חלזים והכא דכתיב את החלז לא לרצוי אמא אלא למודה בעבודות כדדריש ליה צמחית חולין (דף קלז): רבי שמעון אומר כל כהן שאינו מודה בעבודה אינו ב' חולק צכהונה שנאמר המקריב את דם השלמים אין לי אלא זריקה מנין לרבות הקטר חלזים ת"ל ואת החלז מנין לרבות שאר כל עבודות ת"ל מצני אהרן עבודה המסורה לגבי אהרן כל כהן שאינו מודה צה אינו ב' חולק צכהונה: **צעי רב אשי**. אליבא דאבא שאול: **דנפס**. יכול אתה לדון: **לא עבול יוס ואמר**. לחצירו טהור של בית אב שלו: **סן לי**. צחלק ב' מן המנחה של ישראל ואוכל לערב: **א"ל**. טהור לטבול יוס כלומר כן יט לו להשיג: **ומה אם צמקוס שיפה כחך צמטאסף**. דכהן המחוייב חטאת מציאו ומקריב אפילו צמשמר שאינו שלו ועצומתה ועורה שלו צפרק ס"ל הגחל צצ"ק (דף קטז) מנין לכהן שצא ומקריב קרבנותיו בכל עת וצכל שעה שירצה ת"ל וצא בכל אות נפשו ושרת ומנין שעבודתה ועורה שלו ת"ל ואש את קדשיו לו יהיו: **דחסיף מחטאם ישראל**. דטבול יוס אינו חולק צה דכתיב (ויקרא ו) הכהן המחטא אותה יאכלנה ואוקימנא לעיל (דף קטז).

יחלקנה: **מקוס שהורע כחך צמנחתך**. שחס המנדבת מנחה והקרבת אפילו אתה טהור אי אתה אוכלה דככתיב כל מנחת כהן כליל לא וגו' (ויקרא ו): **אינו דין שאדיחך**. כל זמן שאתה טבול יוס ואיך ראוי להקריב ממנחת ישראל: **כך יפה כחך**. צמטאסף: **לכהן המקריב אותה לו תהיה**. צמנחה כתיב: **ומה צמקוס כו'**. טהור קמהדר ליה לטבול יוס הכי שלא יחלוק עמו: **שכשם שהורע** ¹⁾ **כחי**. צמנחתי. כך הורע כחך צמנחתך: **סן לי מחזה ושוק**. חלק כמוך ואוכל לערב: **שכן הורע כחי אצל נשיי ועבדיי**. אף כשאני טהור שאיני רשאי להאכילה להם: **יאל טבול יוס**. צפחי נפש: קוליו וחמוריו על ראשו אונן מימינו מחוסר כפרה משמאלו ²⁾ פריך רב אחאי לימא ליה תן לי מבכור ואוכל משום דא"ל ומה במקום שהורע כחי בחטאת ³⁾ אצל נשיי ועבדיי דחיתוך מחטאת ישראל מקום שיפה כחי בבכור דכוליה דילי היא ⁴⁾ אינו דין שאדחך ממנו ומה אם דחיתני מחטאת שכשם שהורע כחך כך הורע כחי תדיחני מבכור שכשם שיפה כחך כך יפה כחי הרי הוא אומר ⁵⁾ את דמם תזרוק על המזבח ואת חלבם תקטיר ובשרם יהיה לך בא זרוק ואכול ואידך פריך ⁶⁾ מי כתיב ובשרם ⁷⁾ לבחן הזורק ובשרם יהיה לך כתיב אפי' לבחן אחר והיכי עביד הכי והאמר ⁸⁾ רבה ברברחנה א"ר יוחנן:בכל מקום מותר להרהר חוץ ממרחץ ומבית הכסא לאונסו שאני:

צמנחתי. כך הורע כחך צמנחתך: **סן לי מחזה ושוק**. חלק כמוך ואוכל לערב: **שכן הורע כחי אצל נשיי ועבדיי**. אף כשאני טהור שאיני רשאי להאכילה להם: **יאל טבול יוס**. צפחי נפש: קוליו וחמוריו. שהיה דורש להנחתו ואומר ¹⁾ למה דחיתני כו': **אונן מימינו כו'**. שאף הם נחיס מן המקראות הללו שאינן ראויין לעבודה: **פריך רב אחאי ולימא**. וליתני ²⁾ ר' אלעזר צר' שמעון צבאי דינא: **סן לי מבכור ואוכל**. לערב אמר ³⁾ לו טהור מה אם צמקוס כו': **אם דמם טורוק**. צככור כתיב צא זרוק ואכול. ואע"ג דאין צכור נאכל צמחלותק שאינו ניתן לאכשי משמר אלא לכל כהן שירצה כתרומה וכפדיין הצכור מיהו תיפוק לן מינה דלא יתנו צכור אלא למי שראוי לעבודה צאותה שעה: **והיכי עביד הכי**. רבי אלעזר צכרי שמעון דלמר האי דינא צבית הכסא: **לאונסו**. שהיתה שמועתו שגורה בפיו ומהרהר צה על כרחו ודיוממתו שמעתי צקדושין (דף לג):

מתני'

מסורת הש"ס

א) חוטפתא מנחות פ"ג ה"ג [ע"ש]. ב) לקמן פריך לה ומשני לה, ג) ת"כ צו רפ"ו ורנ"י ירדשי' ברכות פ"ג ה"ד, ד) [קידושין יג. וע"ן], ה) נכרות כד: שעת מ: קג. קידושין לג. ע"ז מד: ירדשי' שם, ו) שייך לע"א, ז) וע' רש"ק מה שמתיקן קושאיו וז' וע' פנים מאירות, ח) [וע"ע תור כמוצות צ: ד"ה פס"ן].

שינויי גוסחאות

א) ציי"מ טהר. וז"ה צילקו"ש:
ב) חקקן (ש"ס):
ג) טמא הא לא קטני ואי משום בעל מוס בעל מוס דחמנא רבייה ס"ל (ש"ס):
ד) נע"ל חולק. וז"ה צמטפתא צמיו לשון (ש"ס). וז"ה צמיו יסן (דק"ס):
ה) מהר, טהור בשעת כו' (כ"צ):
ו) חלבים בעינן והא ליכא תיקו (כ"צ):
ז) צ"ל רב (ש"ס). בחז' (ש"ס):
ח) בא כהן טבול יוס (ש"ס):
ט) ממנחת ישראל (ש"ס):
י) צמחיו' אומר:
יא) מחטאת ישראל (ש"ס):
יב) נצי"מ טמא כי טמא כו'. למה כלל מנחת א"ל בטויה כך (ש"ס):
יג) צ"ל דחיתני (כ"י):
יד) צ"ל מנחת פריך למה (דק"ס):
יז) ובשרם יהיה לבחן (כ"צ):
יח) מנחת אימא כי טמא כו'. שייך לציבור הקודם, וכן אמא צמחיו' וצד"י. וליכ' מחקן משום מה:
הא הא ראוי צ"ל (ש"ס):
בב) קתני ליה בהדיא דתיקשי צ"ל (ש"ס):
בג) צ"ל ולא (ש"ס):
בח) צ"ל לדיוקא (ש"ס):
בח) את דם דהמקטיר החלבים צ"ל (ש"ס):
בז) בחולין שם ובמנחות ית ע"צ אימא אין לו חלק בכהונה:
בח) אין לו חלק בכהונה (כ"י):
בט) צ"ל חלק בפרק (ש"ס):
לא) כליל תהיה לא תאכל וספי' (כ"י):
לב) שהורע כחך. במנחתך כך הורע כחי במנחתי צ"ל (ש"ס):
לג) ואומר מה אם דחיתני כו' צ"ל (ש"ס):
לד) וליחנן גמז ר"א צ"ל (ש"ס). ובצי"ס ולימא גמז ר"א ובר':
לה) אומר לו טהור ומה במקום ובר' (כ"י):
לו) צ"ל מטמא (בא"ה):
לז) דראוי לעבודה ואינו חולק צ"ל (ש"ס):
לח) צ"ל דהוה סוף (ש"ס). והגריי"צ מיקן דבסוף:
לט) צ"ל בחך (ש"ס):

מסורת הש"ס

א) ת"כ צו פ"ט ה"א, ב) [ספחים נח: וס"ק] ת"כ שם פ"ב ה"י, ירוש' ספחים פ"ה ה"א, ג) ע' שקלים פ"ו מ"ד, ד) שקלים שם [תמורה כג: ע"ש] כע"ז יבמות צד. בחובות מט., ה) שקלים פ"ד מ"ד, כ"ב קנא. תמורה כ, לא; ו) ת"כ צו פ"ט ה"א, ז) [ובב"ק פסח, ד"ה יחא מיליו בלאון אמר].

שינויי נוסחאות

א) ג"ל שזבח לאיש [ג'ניון, והוא מדר"א]. ועי' בתלפ"ש שהיה לפני הנדבא ששלחה לאישים. ופי' דרש' איש מלגון אשר רח' עומת, וע"פ דהרמב"ם מפסג' כן נס לגי' שגלו: ב) [בשורף כ"ו בעורן] [בתי"י ושםכ"י: ב] [הזבח מוכיח (ש"י"ט): ד] ג"ל ולא (ש"י"ט): ה) [הפסד מראורייתא. דרו רפי"ט וש"ח]: ו) [בכתי"י שאין הכהנים זכאין (דק"ס) וכו' בשרש"י: ז] ג"ל דתנן (ש"י"ט): ח) [בכתי"י משום חטא ונשום אשמה (דק"ס) וכו' בשמנוח]: ט) [בין עולות כ"ו והזרות לכהנים לג"ל (ש"י"ט): י) רש"י ז"ל ל"ג מינת גרים, וכן מתקב' בש"מ, ומדכ"י הכנע"ם נ"י נדגס' גרים (כ"ב הכ"ט): ועי' ב"ש] ז"ק ושלא מפרשים שהלכינו צוה, ועי' ללקוטיוס: יא) גיר' ה"ק' ממצט: יב) ג"ל שעת הכושר (כ"י"ט): יג) מקרא (כ"י"ט): יד) [ג"ל דמי אשמות (ש"י"ט), וזל"ק גרים דאף אשמות. ע"ש: טו) ג"ל ושעתכפרו (כ"י"ט), וז"ה נכסחיוט ע"י ג"ל ונשבעות יב ע"א, וכן ברש"י לעיל ה ע"ב וכו'. לאמנ' כמנע' תמורה כ' ע"ב ה"י ושפיכדו, וז"ה כמנכ"ס: טז) ג"ל דקיי"ל בברזלן ירעו וימכרו (ש"י"ט): יז) ג"ל ח"ל ואיכר עובדה, ועי' במנשה דתמורה ש"ס: יח) ג"ל אלמור (ש"י"ט וג'ניון): יט) ג"ל ח"ל ועיבדה: כ) דעורה (ש"י"ט): כא) ג"ל דמאן [לעולה לקיץ המזבח דברו רבי יהודה. ע"כ: ב] א"א לזמ' אשם לג"ל (ש"י"ט): כב) [כה' העולה: ב] עליה (ש"י"ט): כג) ג"ל דאקדיש (ש"י"ט): כד) [ג"ל להקדיש (כ"י"ט): כה) ג"ל עולות דכיון דאקדיש בתנא הכל הקדיש הראוי וכו' (כ"י"ט): לו] ג"ל של זכרים (ש"י"ט): לא) כתי"פ נטף כשהביאה לעורה מת:

ליקוטים

עולת גרים נשים ועבדים מגין. רבינו שלמה לא גרים עולת גרים, ונראה דמשום קרשיא דלעיל דפרקי אטו גר לא ארס הוא. ובספרי ישן קדישם שנתקב' בספר של רבינו שלמה כתוב בו עולת גרים אלא שנתקב' בשני נקודים. מהו אי' צריך למחוק דכמה דברים נטיב תורת הכהנים אגב אחריני נשים ועבדים דשרשי' מפקי להו מחד קרא, וכן משמע בכל מקום דרין אחד להם. (ר"ש משאנן ת"כ ז' פ"ד פ"ט)

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

מתני' **כל שלא זכה המזבח בצנורה**. כגון שאירע זה פסול קודם זריקה ללא היתר לה שעת י^א היתר למזבח: **עורה לכהנים**. מוקראי י^א איתרבאי צבריייתא בגמרא: **ואחד עולם האשם**. דאיתרבאי נמי מקרא: **עורוס קדשי קדשים**. חטאות ואשמות לכהנים כדמפרש טעמא ואזיל: **אין המזבח מוכיח**. כלומר ואין לך לומר מזבח יוכיח שזכה בצנר העולה ולא זכה בעורה ואף אתה אל תתמה בקדשי קדשים שאע"פ שזכו כהנים בצנרן לא יזכו בעורן אין זו הוכחה שאין למזבח עור בכל מקום אבל לכהנים מניינו שזכו בעור העולה וקל וחומר שיזכו בעורות קדשי צנרן לא יזכו בעורה **אין זכור** **קדשים**: **גב'** **פרט לעולם הקדש**. לקמיה מפרש לה: **פרט לעולם גרים**. לקמיה פריך אטו גר לאו איש הוא: **מן המסופרים**. דכל י^א אשמות של רשעיה כגון תמורת אשם ואשם שמתו צעליו ושכיפרו י^א צעליו בנחר דקיימא לן י^א ירעו וימכרו ויפלו דמיהן לנדבה והוא עולת קיץ המזבח ללאו עולת איש הוא אלא נדבת צבור היא ונסכייה משל צבור ואין צעליו סומך עליה ואינו י^א שוחטה כדמתן בתמורה (דף כ:): **הניחא כו'**. פלוגתא דרבי אליעזר י^א **ורבנן** היא בתמורה (שם): **לנדבה צבור**. לקיץ המזבח: **לנדבה יחיד**. צעליו של אשם שניתותר הוא עצמו מציח עולה דמניו והוא סומך עליה ושוחטה י^א ונסכיה קריבין משלו: **כדאמר רבא**. (וימא דף לה.) גבי וערך עליה העולה דילפינן מיניה מגין שלא יהא דבר קודם לתמיד של שחר ת"ל וערך עליה העולה וגו' ואמרין מאי תלמודא ואמר רבא העולה משמע העולה ראשונה האמורה בקדר קרבנות היום הכה נמי עור העולה כתיב העולה ראשונה שהופרשה מתחילה לשם עולה ולא הבאה ממותר אשם וממותר חטאת ולקמיה פריך והא קי"ל עורה ב^א לכהנים ממדרש יהודע הכהן: **פרט למתפוס עולתו לנדק הבית**. שאין עורה לכהנים: **ולא מיבעיא וכו'**. צפ' בתרא דתמורה (דף לז): דקאמר עולת המתפוס עולה לנדק הבית אין זה אלא עיכוב גיזברים בלנד ומותבינן לעולת המתפוס עולה לנדק הבית אסור לשוחטה עד שתפדה ומשני עולת האי דמנריך ליה פדיה מדרבנן מכלל מאן א^א דמותיב צעי למימר דאורייתא ולענין עורה לא מיבעיא למ"ד מדאורייתא תפסה זה קדושת

דבק הבית דאין עורה לכהנים אם שחטה עד שלא נפדית דלאו עולת איש הוא אלא עולת הקדש: **אלא אפי' למ"ד**. מדרבנן צעלמא אבל מדאורייתא לא: **הני מילי**. דמדאורייתא לא: **בשר**. דשל מזבח הוא ואין קדושה חלה עליו י^א שאינו שלו על פיו אבל עור דלאו ממון מזבח הוא וכהנים אכתי לא זכו ביה תפיס: **כמאן רצבי יהודה**. לקמן מיייתי לה דאמר אין עורה לכהנים: **הא דדר ציה**. דקאמרי ליה אם כן בטלת מדרשו של יהודע הכהן ולא אהדר להו מדי: **ששה לנדבה**. צ"ג שפורות שהיו במקדש קמיירי דכתוב עליהן תקלין חדתין [ותקלין עמיקין] קינין וגוזלי עולה עטים ולגונה וזהו לכפרת וששה לנדבה [שקלים פ"ו ה"ד] ומפרש מאי נייהו ששה לנדבה: **ה"ג ששה לנדבה לעולת הבאה מן המזבח** **שאין הכהנים זכאין** **בעורה** י^א: **אשם לה'**. אי אפשר י^א אשם לה' שכבר נאמר אשם לכהן כחטאת כאשם תורה אחת להם וגו' [ויקרא ז] הא כיצד כל דבר הבא ממותר חטאת כגון מפרש מעות לחטאות וניתותר מהן וממותר אשמות כגון הנך דלאזיל לרעייה דקיימא לן (תמורה דף יט.) כל שבחטאת מתה באשם רועה: **ילקח צהן כו'**. נמאלו שני כתובים מקויימין אשם לה' בשר לעולה י^א ואשם לכהן העור והיינו דכתיב [מלכים ז יב] כסף אשם וכסף חטאות לא יוצא וגו': **אלא מר צמאי מוקי לה**. להא דמני לעיל פרט לעולת הקדש: **וכרצי יהושע**. דאמר זכרים עצמן יקרבו עולות והן עולת הקדש היא וכדמסיים ואזיל דכי א"ר יהושע דחייל שם מזבח עלייהו מעיקרא אמאי דחוי למזבח קאמר אבל בעור מודה דחייל עלה י^א קדושת דבק הבית: **המקדיש נכסיו**. לנדק הבית: **הראוויס למזבח**. תמימים: **זכרים ימכרו ולרצי עולות כו'**. דקי"ל בתמורה (דף לג:) המתפוס תמימים לנדק הבית כשהן נפדין אינן נפדין אלא למזבח שכל הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם: **זכרים עצמן יקרבו עולות**. לשם אותו האיש דקסבר אדם חולק הקדשו ואע"ג דמקדיש י^א סתמא דעמיה הוה להקריב י^א למזבח הראוי לו: **ונקטום ימכרו כו'**. אבל הן עצמן לא יקרבו שולמים י^א עד שימכרו דכיון דמקדיש סתמא הכל הקדיש הראוי למזבח דומיא דדבק הבית שכולו קדוש הלכך למי עולה אקדשינהו. ובזה עולה דרבי יהושע זכרים י^א הקריבים עולות קא"ר יהודה לעיל פרט לעולת הקדש: **ואפי' לרבי יהושע**. כלומר ואע"ג דאמר ר' יהושע אדם חולק הקדישו הראוי למזבח למזבח ושאינו ראוי למזבח יהא לנדק הבית לא שיהו כשאר קדשי מזבח שעורומיהן לכהנים דמודה הוא שהעור נתפס לנדק הבית כשאר נכסים שלו: ואין לו יורשין. דאין לה צעלים י^א: **ה"ג עולם איש אין לי אלא עולם איש עולם נשים ועבדים מגין פ"ל כו'**: **העולה**. קרא יתירא הוא דלא אנטריך למכתב אלא העור לכהן אלא לרבות בא: **הואיל ולא עלסה לבעלים**. ואף על פי שהיא כשרה לא

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

ק.ה

הניחא **למ"ד** מותרות לנדבת ציבור אולי. תימה לדידיה מ"ש דממעט מותרות טפי מעולת תמיד וי"ל דסברא הוא למעוטי טפי מותרות משום דהיו מעיקרא לאיש: **אלא למ"ד** לנדבת יחיד **מאי איבא למימר**. תימה מאי קשיא ליה הא הא רבי יהודה דממעט הכה עולת הקדש הוא דקאמר בסמוך לנדבת ציבור אזלי דקמני ששה לנדבה ואי לנדבת יחיד לא היה משימה בשופר דקרצן יחיד צעי סמיכה וי"ל דלא שמעי ליה ההיא צרייתא מדע דאי שמעי ליה הא הדר ציה רבי יהודה ממדרשו של יהודע: **לא מיבעיא למ"ד קדשי בדק הבית תפסי מדאורייתא**. תימה לדידיה אמאי אנטריך קרא הכה דאס שמו קודם פדייה אין עורה לכהנים פשיטא דקדשי דבק הבית היו בכלל העמדה והערכה: **אין י"א אלא עולת איש גרים נשים ועבדים מגין**. משמע ממד קרא הוה ממעטינן נשים ועבדים ודין הוא דהא ילפינן מהדדי בג"ש דלה לה מאסה והקשה הר"ר חיים דבפרק החזול (צ"ק דף פס.) מנריך תרי קראי גבי עדות חד למעוטי נשים ומד למעוטי עדדים וי"ל דגבי מלות הוא דילפינן מהדדי בג"ש דלה לה אבל גבי עדות לא שייך למילף דאין מלוי בנאמנות שהרי משה ואהרן לא מעדין לא משום דלא מהימני הלכך היכא דגלי גלי י^א:

אבל עור תפיס וכן אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב פרט לעולה הבאה מן המותרות א"ל רב המנונא לרב נחמן^א כמאן כרבי יהודה הא הדר ביה דתניא ששה לנדבה לעולה הבאה מן המותרות שלא^א יהו כהנים זכאין בעורה דברי רבי יהודה אמר לו רבי נחמיה ואמרי לה ר"ש אם כן ביטלת מדרשו של יהודע הכהן דתניא^ב זה מדרש דרש יהודע הכהן^ב אשם הוא אשם אשם לה' יכל שבא משום^ח חטאת ומישום אשם ילקח בו^א עולות הבשר לשם חעורה לכהנים א"ל אלא מר במאי מוקים לה א"ל מוקמינא ליה במקדיש נכסיו וכדרבי יהושע^ט דתנן המקדיש נכסיו והיו בהן בהמות הראויות לגבי מזבח זכרים ונקבות ר"א אומר^ט זכרים ימכרו לצורכי עולות נקבות ימכרו לצורכי זבחי שלמים ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית רבי יהושע אומר זכרים עצמם יקרבו עולות ונקבות ימכרו לצורכי שלמים ויביא בדמיהן עולות ושאר נכסים יפלו לבדק הבית ואפי' לרבי יהושע דאמר אדם חולק הקדישו הני מילי בשר אבל עור תפיס רבי יוסי ברבי יהודה אומר פרט לעולת גרים אמר ליה רב סימאי בר חילקאי לרבינא אטו גר לאו איש הוא אמר ליה פרט לגר שמת ואין לו יורשים^י תנו רבנן יעולת איש אין לי אלא עולת איש יעולת גרים^י נשים ועבדים מגין ת"ל עור העולה ריבה אם כן מה תלמוד לומר עולת איש עולה שעלתה לאיש פרט לשנשחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה שלא יהו הכהנים זכאין בעורה יכול שאני מרבה י^א שנשחטה שלא לשמה הואיל ולא עלתה לבעלים

דבק הבית דאין עורה לכהנים אם שחטה עד שלא נפדית דלאו עולת איש הוא אלא עולת הקדש: **אלא אפי' למ"ד**. מדרבנן צעלמא אבל מדאורייתא לא: **הני מילי**. דמדאורייתא לא: **בשר**. דשל מזבח הוא ואין קדושה חלה עליו י^א שאינו שלו על פיו אבל עור דלאו ממון מזבח הוא וכהנים אכתי לא זכו ביה תפיס: **כמאן רצבי יהודה**. לקמן מיייתי לה דאמר אין עורה לכהנים: **הא דדר ציה**. דקאמרי ליה אם כן בטלת מדרשו של יהודע הכהן ולא אהדר להו מדי: **ששה לנדבה**. צ"ג שפורות שהיו במקדש קמיירי דכתוב עליהן תקלין חדתין [ותקלין עמיקין] קינין וגוזלי עולה עטים ולגונה וזהו לכפרת וששה לנדבה [שקלים פ"ו ה"ד] ומפרש מאי נייהו ששה לנדבה: **ה"ג ששה לנדבה לעולת הבאה מן המזבח** **שאין הכהנים זכאין** **בעורה** י^א: **אשם לה'**. אי אפשר י^א אשם לה' שכבר נאמר אשם לכהן כחטאת כאשם תורה אחת להם וגו' [ויקרא ז] הא כיצד כל דבר הבא ממותר חטאת כגון מפרש מעות לחטאות וניתותר מהן וממותר אשמות כגון הנך דלאזיל לרעייה דקיימא לן (תמורה דף יט.) כל שבחטאת מתה באשם רועה: **ילקח צהן כו'**. נמאלו שני כתובים מקויימין אשם לה' בשר לעולה י^א ואשם לכהן העור והיינו דכתיב [מלכים ז יב] כסף אשם וכסף חטאות לא יוצא וגו': **אלא מר צמאי מוקי לה**. להא דמני לעיל פרט לעולת הקדש: **וכרצי יהושע**. דאמר זכרים עצמן יקרבו עולות והן עולת הקדש היא וכדמסיים ואזיל דכי א"ר יהושע דחייל שם מזבח עלייהו מעיקרא אמאי דחוי למזבח קאמר אבל בעור מודה דחייל עלה י^א קדושת דבק הבית: **המקדיש נכסיו**. לנדק הבית: **הראוויס למזבח**. תמימים: **זכרים ימכרו ולרצי עולות כו'**. דקי"ל בתמורה (דף לג:) המתפוס תמימים לנדק הבית כשהן נפדין אינן נפדין אלא למזבח שכל הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם: **זכרים עצמן יקרבו עולות**. לשם אותו האיש דקסבר אדם חולק הקדשו ואע"ג דמקדיש י^א סתמא דעמיה הוה להקריב י^א למזבח הראוי לו: **ונקטום ימכרו כו'**. אבל הן עצמן לא יקרבו שולמים י^א עד שימכרו דכיון דמקדיש סתמא הכל הקדיש הראוי למזבח דומיא דדבק הבית שכולו קדוש הלכך למי עולה אקדשינהו. ובזה עולה דרבי יהושע זכרים י^א הקריבים עולות קא"ר יהודה לעיל פרט לעולת הקדש: **ואפי' לרבי יהושע**. כלומר ואע"ג דאמר ר' יהושע אדם חולק הקדישו הראוי למזבח למזבח ושאינו ראוי למזבח יהא לנדק הבית לא שיהו כשאר קדשי מזבח שעורומיהן לכהנים דמודה הוא שהעור נתפס לנדק הבית כשאר נכסים שלו: ואין לו יורשין. דאין לה צעלים י^א: **ה"ג עולם איש אין לי אלא עולם איש עולם נשים ועבדים מגין פ"ל כו'**: **העולה**. קרא יתירא הוא דלא אנטריך למכתב אלא העור לכהן אלא לרבות בא: **הואיל ולא עלסה לבעלים**. ואף על פי שהיא כשרה לא

עין משפט ונר מצוה

לו א מיי פ"ה מהל' מעה"ק הלכה כ:
לו ב מיי פ"ט מהל' פסה"מ הלכה ט:
לח ג מיי פרק ה מהלכות מעה"ק הלכה כא:
לח ד מיי ד"ה שם הלכה יט:
לז א מיי שם הלכה כא:
לז ב מיי פ"ה מהל' פסה"מ הלכה ט ופ"ד מהל' שקלים הלכה ט:
מב ח מיי פ"ה מהל' מעה"ק הלכה כא:
מג ט מיי פ"ה מהלכות ערכין הלכה ז:
מז י מיי פ"ה מהל' מעה"ק הלכה כא:

תורה אור השלם

1. והכהן המקריב את עלת איש עור העולה אשר הקריב לבנות לו יתירה. ויקרא ז, ה
2. והאש על המזבח והקור בו לא תבדה ובשר יקליה הבקן עצים בבקר בבקר ועורן קליה העולה והקשר קליה וחלבי ויקרא ז, ה
3. אָשֶׁם הוא אָשֶׁם אָשֶׁם ליהודה. ויקרא ה, יט

מוסף רש"י

כדאמר רבא העולה הוא ראשונה. מלל' כתיב ועין עליה עולה אלא העולה הכי קאמר ועין עליה מיד העולה החשונה האמורה חלה לכל העולות, והיינו עולת תמיד דשפעת קרבנות (בס' פתח) דקדינן תמיד כתיב כירשף (ספחים נח: וכו"ע"י בחובות קו.).
אז: העולה משמע העולה תאף ראשונה לכל הקרבנות (מנחות מט:). דאי לאריזי צעלמא אלא שקיטרו עליה עולה ושלמים, נכתוב וערך עליה (יומא דז.) ששה לנדבה. ששה שפורות היו לנדבת צבור הבאה מן המותרות חטאות ואשמות וכל הני דאמרין יפלו לנדבה, ובפרק בתרא דמנחות (קז:) מפרש הני ששה כנגד מי (ותמורה כג:) ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית. דסבר ר"א קסס הקדשות לנדק הבית ואפילו מדי דחוי למזבח אבל אינו יוצא מידי מזבח לעולם, ורי יהושע סבר לא שביק איניש קדושת מזבח ומקדיש לנדק הבית מדי דחוי למזבח, הלכך מסתמא למזבח אקדשינהו והן עצמן יקרבו עולות (שם כ) וכו"ע"י שם טא:) ויביא בדמיהן עולות. דסתמייהו לעולה אקדשינהו, דהוא קרינן קדוש וחשוב ממל הקרבנות (שם כ) (ש"י"ט):